

บทที่ 3

ผลการวิจัยและพินิจอนุมัติฐาน

ในการเสนอผลการวิจัยข้อมูลการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่เป็นแรงผลักดันให้นักศึกษาในระดับปริญญาตรีฆ่าตัวตาย : ศึกษากรณีนิสิต นักศึกษา ในมหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร” นั้น จะนำเสนอผลการวิจัยโดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ส่วนที่ 1 เป็นข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่ได้ทำการศึกษา ส่วนที่ 2 เป็นข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่เป็นแรงผลักดันให้ฆ่าตัวตาย ส่วนที่ 3 เป็นการทดสอบสมมติฐาน

ส่วนที่ 1 : ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลส่วนนี้เป็นข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่ได้ทำการศึกษา จากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกกลุ่มตัวอย่างซึ่งเมื่อผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาแล้ว พบว่าข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 7 คน สามารถสรุปออกมาในรูปของตารางได้ดังต่อไปนี้

1.1 อายุขณะฆ่าตัวตาย

ตารางที่ 4 : แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุ

อายุ/ปี	จำนวน/คน	ร้อยละ
18	1	14.00
20	1	14.00
21	2	30.00
22	1	14.00
23	1	14.00
25	1	14.00
รวม	7	100.00

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นถึงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุขณะเกิดเหตุฆ่าตัวตาย โดยแบ่งออกเป็น อายุ 18 ปี มี 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 14.00 อายุ 20 ปี มี

1 ราย ร้อยละ 14.00 อายุ 21 ปี มี 2 ราย ร้อยละ 30.00 อายุ 22 ปี มี 1 ราย ร้อยละ 14.00 อายุ 23 ปี มี 1 ราย ร้อยละ 14 อายุ 25 ปี มี 1 ราย ร้อยละ 14 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างมีอายุขณะเกิดเหตุฆ่าตัวตายต่ำสุด 18 ปี สูงสุด 25 ปี และโดยเฉลี่ยแล้วกลุ่มตัวอย่างจะมีอายุอยู่ในช่วง 21.5 ปี จากตารางนี้สรุปได้ว่านักศึกษาที่ฆ่าตัวตายส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 18-25 ปี อายุโดยเฉลี่ยประมาณ 21.5 ปี

1.2 ชั้นปีที่เรียนขณะเกิดเหตุฆ่าตัวตาย

ตารางที่ 5 : แสดงจำนวนและร้อยละ ของชั้นปีที่นักศึกษาที่ฆ่าตัวตายเรียนขณะเกิดเหตุฆ่าตัวตาย

ชั้นปี	จำนวน/คน	ร้อยละ
1	1	14.00
2	1	14.00
3	3	44.00
4	2	28.00
รวม	7	100.00

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นถึงจำนวนและร้อยละของชั้นปีที่กลุ่มตัวอย่างเรียนอยู่ขณะเกิดเหตุฆ่าตัวตาย จำแนกตามชั้นปีที่ 1-4 โดยแบ่งออกเป็น ชั้นปีที่ 1 มี 1 ราย ร้อยละ 14.00 ชั้นปีที่ 2 มี 1 ราย ร้อยละ 14.00 ชั้นปีที่ 3 มี 3 ราย ร้อยละ 44 ชั้นปีที่ 4 มี 2 ราย ร้อยละ 28 จากข้อมูลพบว่า ชั้นปีที่ 3 มีการฆ่าตัวตายสูงสุด มี 3 คน ร้อยละ 44 รองลงมาเป็นชั้นปีที่ 4 มี 2 ราย ร้อยละ 28 ชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 ชั้นปี มีจำนวนเท่ากัน คือชั้นปีละ 1 คน

จากตารางนี้สรุปได้ว่า นักศึกษาที่ฆ่าตัวตายส่วนใหญ่เรียนอยู่ชั้นปีที่ 3 รองลงมาเป็นชั้นปีที่ 4 แสดงว่านักศึกษาที่เรียนในชั้นปีที่สูงขึ้นมีโอกาสฆ่าตัวตายสูงกว่านักศึกษาที่เรียนในชั้นปีแรกๆ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากหลักสูตรการศึกษาเริ่มจากเนื้อหาวิชาที่ง่ายหรือเริ่มจากวิชาพื้นฐานก่อน จากนั้นจึงเข้าสู่วิชาหลักของสาขาวิชาที่เรียน เนื้อหาจึงยากขึ้นกว่าเดิมตามลำดับ จนทำให้นักศึกษารู้สึกเครียดกับการเรียนมาก พอเริ่มชั้นปีที่ 4 ซึ่งเป็นปีสุดท้ายนักศึกษาส่วนใหญ่จะต้องฝึกงาน หรือทำโครงการต่างๆที่หลักสูตรกำหนด และทำให้นักศึกษามีความเครียดน้อยลงเพราะเน้นเนื้อหาวิชาน้อยลงแต่หนักไปทางด้านการปฏิบัติ

1.3 ภูมิฐานะของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 6 : ตารางแสดงจำนวนและร้อยละ ของภูมิฐานะของนักศึกษาที่ฆ่าตัวตาย

ภูมิฐานะ	จำนวน/คน	ร้อยละ
กรุงเทพฯ	3	44.00
ต่างจังหวัด	4	56.00
รวม	7	100.00

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นถึงจำนวนและร้อยละของภูมิฐานะของนักศึกษาที่ฆ่าตัวตาย โดยแบ่งออกเป็นภูมิฐานะในเขตกรุงเทพมหานครและภูมิฐานะอยู่ต่างจังหวัด จากการศึกษพบว่า นักศึกษาที่ฆ่าตัวตายมีภูมิฐานะอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร มี 3 คน ร้อยละ 46.00 นักศึกษาที่ฆ่าตัวตายมีภูมิฐานะอยู่ต่างจังหวัด มี 4 คน ร้อยละ 56.00

จากตารางนี้ชี้ให้เห็นว่า นักศึกษาที่ฆ่าตัวตายส่วนใหญ่มีภูมิฐานะอยู่ต่างจังหวัด คิดเป็นร้อยละ 56.00 ดังนั้นแสดงให้เห็นว่าโอกาสที่นักศึกษาต่างจังหวัดเข้ามาเรียนในกรุงเทพฯจะฆ่าตัวตายมีสูงกว่านักศึกษาที่มีภูมิฐานะในกรุงเทพฯ อาจเนื่องมาจากนักศึกษาที่มีภูมิฐานะต่างจังหวัดเมื่อเข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯตามลำพัง เมื่อเกิดปัญหา ก็จะแก้ปัญหาด้วยตนเอง เมื่อเกิดปัญหาที่ไม่สามารถแก้ด้วยตนเองได้ และเมื่อถึงทางตันจึงมีโอกาสฆ่าตัวตายสูง

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่เป็นแรงผลักดันให้ฆ่าตัวตาย

ข้อมูลส่วนนี้เป็นข้อมูลที่เป็นปัจจัยที่เป็นแรงผลักดันให้นักศึกษาฆ่าตัวตาย จากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเมื่อผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาแล้วได้รับข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่ได้ทำการสัมภาษณ์ ทั้ง 7 คน แสดงออกมาเป็นตาราง ดังนี้

1. ข้อมูลด้านการเรียน

ตารางที่ 7 : แสดงจำนวนและร้อยละของ สาขาวิชาที่นักศึกษาเรียนขณะเกิดเหตุฆ่าตัวตาย

สาขาวิชาที่เรียน	จำนวน/คน	ร้อยละ
ด้านสังคมศาสตร์	5	72.00
ด้านวิทยาศาสตร์	2	28.00
รวม	7	100.00

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นถึงจำนวนและร้อยละของสาขาวิชาที่นักศึกษาเรียนอยู่ขณะเกิดเหตุ โดยแบ่งเป็น ด้านสังคมศาสตร์ มี 5 ราย ร้อยละ 72.00 ด้านวิทยาศาสตร์ มี 2 ราย ร้อยละ 28.00 จากข้อมูลตามตารางนี้ชี้ให้เห็นว่านิสิตนักศึกษาที่เรียนทางด้านสังคมศาสตร์มีโอกาสฆ่าตัวตายสูงกว่านิสิตนักศึกษาที่เรียนทางด้านวิทยาศาสตร์

ตารางที่ 8 : แสดงจำนวนและร้อยละ ของระดับคะแนนเฉลี่ยของนักศึกษาที่ฆ่าตัวตายขณะเกิดเหตุฆ่าตัวตาย

ระดับคะแนนเฉลี่ย	จำนวน/คน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 2.00	-	-
มากกว่า 2.00 – 2.50	5	72.00
มากกว่า 2.50 – 3.00	1	14.00
มากกว่า 3.00	1	14.00
รวม	7	100.00

จากตารางที่ 8 แสดงให้เห็นถึงจำนวนและร้อยละของระดับคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง โดยแบ่งออกเป็น ต่ำกว่า 2.00 ไม่มีกลุ่มตัวอย่างมีระดับคะแนนเฉลี่ยในระดับนี้ 2.00 – 2.50 มี 5 ราย ร้อยละ 72.00 มากกว่า 2.50 – 3.00 มี 1 คน ร้อยละ 14.00 มากกว่า 3.00 มี 1 คน ร้อยละ 14.00

จากตารางนี้ชี้ให้เห็นว่า นักศึกษาที่ฆ่าตัวตายส่วนใหญ่ เป็นนักศึกษาที่มีระดับคะแนนเฉลี่ย ต่ำกว่า 2.50 และมีปัญหาด้านการเรียน ส่วนนักศึกษาที่ฆ่าตัวตายที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสูงกว่า 2.50 นั้นพบว่าการฆ่าตัวตายเกิดจากความมุ่งมั่นในการเรียนหนังสือจนเกินไป เมื่อพลาดโอกาสจึงตัดสินใจฆ่าตัวตาย

ตารางที่ 9 : แสดงจำนวนและร้อยละ ของช่วงเวลาเรียนของกลุ่มตัวอย่างขณะเกิดเหตุ

ช่วงเวลาเรียน	จำนวน/คน	ร้อยละ
ภาคปกติ	6	86.00
ภาคค่ำ	1	14.00
รวม	7	100.00

จากตารางที่ 9 แสดงให้เห็นถึงจำนวนและร้อยละ ของช่วงเวลาเรียนที่นักศึกษาที่ฆ่าตัวตายเรียนอยู่ขณะเกิดเหตุ โดยแบ่งออกเป็น เรียนภาคกลางวันซึ่งเป็นภาคปกติ มี 6 ราย ร้อยละ 86.00 เรียนภาคค่ำ มี 1 ราย ร้อยละ 14.00 เห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เรียนภาคการเรียนปกติ

จากตารางนี้ชี้ให้เห็นว่า นักศึกษาที่เรียนในภาคปกติฆ่าตัวตายสูงกว่านักศึกษาที่เรียนภาคค่ำ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักศึกษาที่เรียนในภาคปกติมีการแข่งขันในการเรียนสูง จึงเกิดความเครียดมากกว่านักศึกษาที่เรียนภาคค่ำ

ตารางที่ 10 : แสดงจำนวนและร้อยละ ของการเปลี่ยนสาขาวิชาระหว่างที่เรียนอยู่

การเปลี่ยนสาขาวิชา	จำนวน/คน	ร้อยละ
เคยเปลี่ยน	1	14.00
ไม่เคยเปลี่ยน	6	86.00
รวม	7	100.00

จากตารางที่ 10 แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงสาขาวิชาที่เรียนในระหว่างศึกษาอยู่ โดยจำแนกเป็น เคยเปลี่ยนสาขาวิชาเรียน มี 1 ราย ร้อยละ 14.00 ไม่เคยเปลี่ยนสาขาวิชาที่เรียน 6 ราย ร้อยละ 86.00

จากตารางนี้ชี้ให้เห็นว่า การเปลี่ยนสาขาวิชาที่เรียนไม่ได้มีผลต่อการฆ่าตัวตาย ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักศึกษาที่เปลี่ยนสาขาวิชาที่เรียนเพื่อให้เป็นไปตามที่ตนเองต้องการเรียนจริงๆ เท่านั้น

ตารางที่ 11 : แสดงจำนวนและร้อยละ ของการพักการเรียน(drop)ของกลุ่มตัวอย่าง

การพักการเรียน	จำนวน/คน	ร้อยละ
เคยพักการเรียน	3	42.00
ไม่เคยพักการเรียน	4	58.00
รวม	7	100.00

จากตารางที่ 11 แสดงให้เห็นถึงจำนวนและร้อยละ ของการพักการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง โดยแบ่งออกเป็น เคยพักการเรียน มี 3 ราย ร้อยละ 42.00 ไม่เคยพักการเรียน มี 4 ราย ร้อยละ 58.00

จากตารางนี้ชี้ให้เห็นว่า นักศึกษาที่ฆ่าตัวตายส่วนใหญ่ไม่เคยพักการเรียน แต่มีนักศึกษาที่ฆ่าตัวตายบางรายที่เคยพักการเรียน ทั้งนี้การพักการเรียนอาจเกิดจากนักศึกษาไม่พร้อมที่จะเรียน วิชาดังกล่าว หรือการเรียนในภาคการศึกษานั้นมากเกินไปจึงจำเป็นต้องพักการเรียนในบางวิชา

ตารางที่ 12 : แสดงจำนวนและร้อยละของ สถาบันการศึกษาที่กลุ่มตัวอย่างเรียนอยู่ขณะเกิดเหตุ

สถาบันการศึกษา	จำนวน/คน	ร้อยละ
รัฐบาล	1	14.00
เอกชน	6	86.00
รวม	7	100.00

จากตารางที่ 12 แสดงให้เห็นถึงจำนวนและร้อยละ ของสถาบันการศึกษาที่กลุ่มตัวอย่างเรียนอยู่ขณะเกิดเหตุ โดยแบ่งออกเป็น มหาวิทยาลัยของรัฐบาล มี 1 ราย ร้อยละ 14.00 มหาวิทยาลัยเอกชน มี 6 ราย ร้อยละ 86.00

จากตารางนี้ชี้ให้เห็นว่า นักศึกษาที่เรียนในมหาวิทยาลัยของเอกชนมีโอกาสฆ่าตัวตายสูงกว่านักศึกษาที่เรียนในมหาวิทยาลัยของรัฐบาล ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาที่เรียนในมหาวิทยาลัยเอกชนมีความเครียดในการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่เรียนในมหาวิทยาลัยของรัฐบาล แต่ยังไม่สามารถสรุปได้เนื่องจากการเก็บข้อมูลส่วนใหญ่ได้จากมหาวิทยาลัยเอกชน

2. ข้อมูลด้านเศรษฐกิจ

ตารางที่ 13 : แสดงจำนวนและร้อยละ ของความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับรายจ่าย

รายได้	จำนวน/คน	ร้อยละ
เพียงพอ	5	72.00
ไม่พอเพียง	2	28.00
รวม	7	100.00

จากตารางที่ 13 แสดงให้เห็นร้อยละและจำนวน ของความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับรายจ่ายของกลุ่มตัวอย่าง โดยแบ่งออกเป็น รายได้พอเพียง มี 5 ราย ร้อยละ 76.00 รายได้ไม่พอเพียง มี 2 ราย ร้อยละ 28.00

จากตารางนี้ชี้ให้เห็นว่า นักศึกษาที่ฆ่าตัวตายส่วนใหญ่มีรายได้เพียงพอในการใช้จ่าย ดังนั้นปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจจึงไม่ใช่ปัจจัยที่เป็นแรงผลักดันให้นักศึกษาฆ่าตัวตาย

ตารางที่ 14 : แสดงจำนวนและร้อยละ ของที่มาของรายได้ของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการเรียนและค่าใช้จ่ายอื่นๆ

ที่มาของรายได้	จำนวน/คน	ร้อยละ
ได้รับจากบิดามารดา	6	86.00
ได้รับจากญาติ	1	14.00
รวม	7	100.00

จากตารางที่ 14 แสดงให้เห็นจำนวนและร้อยละ ของที่มาของรายได้ของกลุ่มตัวอย่าง โดยแบ่งออกเป็น ได้รับรายได้จากบิดามารดา มี 6 ราย ร้อยละ 86.00 ได้รับรายได้จากญาติ มี 1 ราย ร้อยละ 14.00 แสดงให้เห็นว่านักศึกษาส่วนใหญ่ได้รับรายได้จากบิดามารดา มี 6 ราย ร้อยละ 86.00 รองลงมาได้รับรายได้จากญาติ มี 1 ราย ร้อยละ 14.00

3. ข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัว

3.1 การพักอาศัย

ตารางที่ 15 : แสดงจำนวนและร้อยละ ของการพักอาศัยของกลุ่มตัวอย่างในระหว่างที่เรียนในมหาวิทยาลัย

การพักอาศัย	จำนวน/คน	ร้อยละ
พักอยู่กับบิดามารดา	3	42.00
ไม่ได้พักอยู่กับบิดามารดา	4	58.00
รวม	7	100.00

จากตารางที่ 15 แสดงให้เห็นถึงจำนวนและร้อยละ ของการพักอาศัยของกลุ่มตัวอย่างในระหว่างที่เรียนในมหาวิทยาลัย โดยแบ่งออกเป็น พักอยู่กับบิดาและมารดา มี 3 ราย ร้อยละ 42.00 พักอาศัยอยู่กับเพื่อน มี 4 ราย ร้อยละ 58.00 จากข้อมูลนี้พบว่านักศึกษาที่ฆ่าตัวตายส่วนใหญ่ไม่ได้พักอยู่กับบิดามารดา มี 4 ราย ร้อยละ 58.00

จากตารางนี้ชี้ให้เห็นว่า นักศึกษาที่ฆ่าตัวตายส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาที่เข้ามาพักในหอพักหรือบ้านเช่า ซึ่งมีประมาณ ร้อยละ 58.00 รองลงมาเป็นนักศึกษาที่พักอาศัยอยู่กับบิดามารดา

4. ข้อมูลด้านสุขภาพ

4.1 การออกกำลังกาย

ตารางที่ 16 : แสดงจำนวนและร้อยละ ของการออกกำลังกายของนักศึกษาที่ฆ่าตัวตาย

การเล่นกีฬา	จำนวน/คน	ร้อยละ
เล่นกีฬา	3	42.00
ไม่เล่นกีฬา	4	58.00
รวม	7	100.00

จากตารางที่ 16 แสดงให้เห็นถึง จำนวนและร้อยละ ของการออกกำลังกายของนักศึกษาที่ฆ่าตัวตาย โดยแบ่งออกเป็น เล่นกีฬา มี 3 ราย ร้อยละ 42.00 ไม่เล่นกีฬา มี 4 ราย ร้อยละ 58.00

จากตารางนี้ชี้ให้เห็นว่านักศึกษาส่วนใหญ่หรือประมาณร้อยละ 58.00 ไม่ชอบการเล่นกีฬา ส่วนอีกร้อยละ 42.00 ไม่ชอบการเล่นกีฬา ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่ฆ่าตัวตายส่วนใหญ่ไม่ชอบเล่นกีฬา

4.2 ข้อมูลการเจ็บป่วย

ตารางที่ 17 : แสดงจำนวนและร้อยละ ของการเจ็บป่วยของทางร่างกายของนักศึกษาที่ฆ่าตัวตาย

การเจ็บป่วยทางกาย	จำนวน/คน	ร้อยละ
มีการเจ็บป่วย	-	-
ไม่มีการเจ็บป่วย	7	100.00
รวม	7	100.00

จากตารางที่ 17 แสดงให้เห็นถึงจำนวนและร้อยละของอาการเจ็บป่วยทางกายของนักศึกษาที่ฆ่าตัวตาย โดยแบ่งออกเป็น เจ็บป่วย ไม่มี ไม่เจ็บป่วย มี 7 ราย ร้อยละ 100.00

จากตารางนี้ชี้ให้เห็นว่า นักศึกษาที่ฆ่าตัวตายทั้ง 7 ราย หรือร้อยละ 100.00 ไม่มีอาการเจ็บป่วยทางร่างกาย

5. ข้อมูลเกี่ยวกับโรคซึมเศร้า

5.1 โรคซึมเศร้า

ตารางที่ 18 : แสดงจำนวนและร้อยละ ของอาการซึมเศร้าที่เกิดขึ้นกับกลุ่มตัวอย่าง

อาการซึมเศร้า	จำนวน/คน	ร้อยละ
เคยมีอาการซึมเศร้า	4	58.00
ไม่เคยมีอาการซึมเศร้า	3	42.00
รวม	7	100.00

จากตารางที่ 18 แสดงให้เห็นจำนวนและร้อยละ ของอาการซึมเศร้าที่เกิดขึ้นกับกลุ่มตัวอย่าง โดยแบ่งออกเป็น เคยมีอาการซึมเศร้า มี 4 ราย ร้อยละ 58.00 ไม่เคยมีอาการซึมเศร้า มี 3 ราย ร้อยละ 42.00

จากตารางนี้ชี้ให้เห็นว่านักศึกษาที่ฆ่าตัวตายส่วนใหญ่เป็นโรคซึมเศร้า คือ ร้อยละ 58.00 ส่วนอีกร้อยละ 42.00 ไม่พบอาการของโรคซึมเศร้า

5.2 ป่วยทางจิตเวช

ตารางที่ 19 : แสดงจำนวนและร้อยละ ของการป่วยทางจิตเวช ของกลุ่มตัวอย่าง

ป่วยทางจิตเวช	จำนวน/คน	ร้อยละ
เคยป่วยทางจิตเวช	2	28.00
ไม่เคยป่วยทางจิตเวช	5	72.00
รวม	7	100.00

จากตารางที่ 19 แสดงให้เห็นถึงจำนวนและร้อยละ ของการป่วยทางจิตเวชของกลุ่มตัวอย่าง โดยแบ่งออกเป็น เคยป่วยทางจิตเวช มี 2 ราย ร้อยละ 28.00 ไม่เคยป่วยทางจิตเวช มี 5 ราย ร้อยละ 72.00

จากตารางนี้ชี้ให้เห็นว่า นักศึกษาที่ฆ่าตัวตายส่วนใหญ่ไม่มีอาการทางจิตเวช คิดเป็นร้อยละ 72.00 มีเพียงร้อยละ 28.00 เท่านั้นที่มีอาการทางจิตเวช

5.3 สัญญาณเตือนการฆ่าตัวตาย

ตารางที่ 20 : แสดงจำนวนและร้อยละ ของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับสัญญาณเตือนการฆ่าตัวตาย

สัญญาณเตือนการฆ่าตัวตาย	จำนวน/คน	ร้อยละ
เคยพูดว่าอยากตาย	3	43.00
เคยพยายามฆ่าตัวตาย	1	14.00
ไม่แสดงสัญญาณเตือน	3	43.00
รวม	7	100.00

จากตารางที่ 20 แสดงให้เห็นถึงจำนวนและร้อยละ ของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับสัญญาณเตือนการฆ่าตัวตาย โดยแบ่งออกเป็น เคยพูดว่าอยากตาย มี 3 ราย ร้อยละ 43.00 เคยพยายามฆ่าตัวตาย มี 1 ราย ร้อยละ 14.00 ไม่แสดงสัญญาณเตือน มี 3 ราย ร้อยละ 43.00

จากตารางนี้ชี้ให้เห็นว่า นักศึกษาที่ฆ่าตัวตายส่วนใหญ่มีสัญญาณว่าจะมีการฆ่าตัวตาย เช่น เคยพูดว่าอยากตาย หรือพยายามฆ่าตัวตาย คิดเป็นร้อยละ 57.00 ส่วนอีกร้อยละ 43.00 ไม่มีสัญญาณเตือนว่าจะฆ่าตัวตาย

5.4 รู้สึกเป็นคนไร้ค่า

ตารางที่ 21 : แสดงจำนวนและร้อยละ ของความรู้สึกว่าตนเป็นคนไร้ค่าของกลุ่มตัวอย่าง

แสดงอาการว่าเป็นคนไร้ค่า	จำนวน/คน	ร้อยละ
เคยแสดงอาการ	2	28.00
ไม่เคยแสดงอาการ	5	72.00
รวม	7	100.00

จากตารางที่ 21 แสดงให้เห็นถึงจำนวนและร้อยละของความรู้สึกของกลุ่มตัวอย่างว่าตนเป็นคนไร้ค่า โดยแบ่งออกเป็น เคยแสดงอาการ มี 2 ราย ร้อยละ 28.00 ไม่เคยแสดงอาการ มี 5 คน ร้อยละ 72.00

จากตารางนี้ชี้ให้เห็นว่า นักศึกษาที่มาตัวตายส่วนใหญ่ไม่ได้แสดงอาการว่าเป็นคนไร้ค่า ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 72.00 มีเพียงร้อยละ 28.00 เท่านั้น ที่แสดงอาการเป็นคนไร้ค่าและคนกลุ่มหลังนี้จะเป็นกลุ่มที่มีการเรียนดีและครอบครัวอบอุ่น เมื่อทำตามที่มีงมงายไม่ได้ก็จะรู้สึกว่าเป็นคนไร้ค่า

6. ข้อมูลเกี่ยวกับความรัก

ตารางที่ 22 : แสดงจำนวนและร้อยละ เกี่ยวกับความรักของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลความรัก	จำนวน/คน	ร้อยละ
มีคนรัก	4	58.00
ไม่มีคนรัก	3	42.00
รวม	7	100.00

จากตารางที่ 22 แสดงให้เห็นถึงจำนวนและร้อยละ เกี่ยวกับความรักของกลุ่มตัวอย่าง โดยแบ่งออกเป็น มีคนรัก มี 4 คน ร้อยละ 58.00 ไม่มีคนรัก มี 3 ราย ร้อยละ 42.00 จากข้อมูลนี้แสดงให้เห็นว่านักศึกษากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคนรักในระหว่างเรียน มี 4 ราย ร้อยละ 58.00 รองลงมาคือไม่มีคนรัก มี 3 ราย ร้อยละ 42.00

จากตารางชี้ให้เห็นว่า นักศึกษาที่มาตัวตายส่วนใหญ่มีคนรักในระหว่างที่กำลังศึกษาอยู่ คิดเป็นร้อยละ 58.00 แต่นักศึกษาอีกร้อยละ 42.00 ยังไม่มีคนรัก

ตารางที่ 23 : แสดงจำนวนและร้อยละ ข้อมูลปัญหาด้านความรัก

ปัญหาด้านความรัก	จำนวน/คน	ร้อยละ
มีปัญหา	4	58.00
ไม่มีปัญหา	3	42.00
รวม	7	100.00

จากตารางที่ 23 แสดงให้เห็นถึงจำนวนและร้อยละ ข้อมูลปัญหาด้านความรัก โดยแบ่งออกเป็น มีปัญหาด้านความรัก มี 3 ราย ร้อยละ 42.00 ไม่มีปัญหาด้านความรัก มี 4 ราย ร้อยละ 58.00

จากตารางนี้ชี้ให้เห็นว่า นักศึกษาที่ฆ่าตัวตายส่วนใหญ่มีปัญหาด้านความรัก คิดเป็นร้อยละ 58.00 ส่วนอีกร้อยละ 42.00 ไม่มีปัญหาด้านความรัก ข้อมูลนี้ชี้ให้เห็นว่าผู้ที่มีความรักในระหว่างเรียนหนังสือมีโอกาสฆ่าตัวตายสูงกว่านักศึกษาที่ไม่มีความรักในระหว่างเรียนหนังสือ

7. ข้อมูลด้านการเลียนแบบ

ตารางที่ 24 : แสดงจำนวนและร้อยละ ของวิธีการฆ่าตัวตายของนักศึกษา

วิธีการฆ่าตัวตาย	จำนวน/คน	ร้อยละ
กระโดดจากที่สูง	5	72.00
ผูกคอตาย	2	28.00
รวม	5	100.00

จากตารางที่ 24 แสดงให้เห็นจำนวนและร้อยละ ของวิธีการฆ่าตัวตายของกลุ่มตัวอย่าง โดยแบ่งเป็น กระโดดจากที่สูงและโดดน้ำตาย มี 5 ราย ร้อยละ 72.00 ผูกคอตาย มี 2 ราย ร้อยละ 28.00 จากการศึกษาพบว่า การฆ่าตัวตายของนักศึกษาเป็นการกระโดดจากที่สูงมากที่สุด มี 5 ราย ร้อยละ 72.00 รองลงมาเป็นการผูกคอตาย มี 2 ราย ร้อยละ 28.00

จากตารางชี้ให้เห็นว่า นักศึกษาที่ฆ่าตัวตายส่วนใหญ่ คือร้อยละ 72.00 ฆ่าตัวตายโดยการกระโดดจากที่สูง และทุกรายที่ฆ่าตัวตายโดยการกระโดดจากที่สูงเป็นเพศหญิง ส่วนวิธีฆ่าตัวตายเป็นรองลงมาคือการผูกคอตายและทุกรายเป็นเพศชายเช่นเดียวกัน

ตารางที่ 25 : แสดงจำนวนและร้อยละ ของปีที่นักศึกษาฆ่าตัวตาย

ช่วงเวลา	จำนวน/คน	ร้อยละ
พ.ศ.2541	2	28.00
พ.ศ.2542	2	28.00
พ.ศ.2543	1	16.00
พ.ศ.2544	2	28.00
รวม	7	100.00

จากตารางที่ 25 แสดงให้เห็นถึง จำนวนและร้อยละ ของปีที่นักศึกษาฆ่าตัวตาย โดยแบ่ง ออกเป็น พ.ศ. 2541 มี 2 ราย ร้อยละ 28.00 พ.ศ. 2542 มี 2 ราย ร้อยละ 28.00 พ.ศ. 2543 มี 1 ราย ร้อยละ 16.00 พ.ศ. 2544 มี 2 ราย ร้อยละ 28.00

8. ข้อมูลด้านสื่อ

ตารางที่ 26 : แสดงจำนวนและร้อยละ ของสื่อที่มีผลต่อการฆ่าตัวตายของนักศึกษา

บทบาทของสื่อต่อการฆ่าตัวตาย	จำนวน/คน	ร้อยละ
มี	4	58.00
ไม่ทราบข้อมูล	3	42.00
รวม	7	100.00

จากตารางที่ 26 จากการศึกษาจากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกจากบุคคลที่รู้จักกับกลุ่มตัวอย่าง พบว่าปัจจัยด้านสื่อเป็นแรงผลักดันให้นิสิตนักศึกษาฆ่าตัวตาย มี 4 ราย ร้อยละ 58.00 และปัจจัยด้านสื่อไม่เป็นแรงผลักดันให้นิสิตนักศึกษาฆ่าตัวตาย มี 3 ราย ร้อยละ 42.00

จากตารางนี้ชี้ให้เห็นว่า นักศึกษาที่ฆ่าตัวตายส่วนใหญ่คือร้อยละ 58.00 ได้รับอิทธิพลจากสื่อ ส่วนที่เหลือคือร้อยละ 42.00 ไม่ได้รับอิทธิพลจากสื่อ

ส่วนที่ 3 : การทดสอบสมมติฐาน

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่เป็นแรงผลักดันให้นักศึกษาในระดับปริญญาตรีฆ่าตัวตาย : ศึกษากรณีนิสิต นักศึกษาในมหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร” มีสมมติฐาน ทั้งหมด 8 ข้อ คือ 1. ปัจจัยด้านการเรียนเป็นแรงผลักดันให้นักศึกษาฆ่าตัวตาย 2. ปัจจัยด้านเศรษฐกิจเป็นแรงผลักดันให้นักศึกษาฆ่าตัวตาย 3. ปัจจัยด้านครอบครัวเป็นแรงผลักดันให้นักศึกษาฆ่าตัวตาย 4. ปัจจัยด้านสุขภาพเป็นแรงผลักดันให้นักศึกษาฆ่าตัวตาย 5. ปัจจัยโรคซึมเศร้าเป็นแรงผลักดันให้นักศึกษาฆ่าตัวตาย 6. ปัจจัยด้านความรักเป็นแรงผลักดันให้นักศึกษาฆ่าตัวตาย 7. ปัจจัยด้านการเรียนแบบเป็นแรงผลักดันให้นักศึกษาฆ่าตัวตาย 8. ปัจจัยด้านสื่อเป็นแรงผลักดันให้นักศึกษาฆ่าตัวตาย ผู้ศึกษาวิจัยได้ทำการศึกษาโดยสัมภาษณ์เชิงลึกกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 7 ราย แล้ว นำข้อมูลที่ได้มาทั้งหมดนำเสนอเพื่อทำการทดสอบสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ทั้งหมด 8 ข้อ ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 : ปัจจัยด้านการเรียนเป็นแรงผลักดันให้นักศึกษาฆ่าตัวตาย

ในการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 มีกรณีที่ต้องพิจารณา 2 ประเด็นคือ สาขาวิชาที่เรียนและผลการเรียน ซึ่งสาขาวิชาที่เรียนจะต้องพิจารณารายละเอียดถึงภาคการเรียน ภาคคำหรือภาคปกติ เคยเปลี่ยนสาขาที่เรียนหรือไม่เคยเปลี่ยนสาขาที่เรียน เคยพักการเรียนหรือไม่เคยพักการเรียน สถาบันการศึกษาของรัฐบาลหรือเอกชน จากการสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 7 รายปรากฏรายละเอียด ดังนี้

“นางสาวอริสา” อายุ 21 ปี เรียนอยู่ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยของรัฐบาล มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด เข้ามาพักอาศัยอยู่ที่หอพักนักศึกษาหญิงของมหาวิทยาลัย เรียนทางด้านวิทยาศาสตร์ มีเกรดเฉลี่ยอยู่ระดับ 2.8 มีลำดับคะแนนในลำดับต้น ๆ จากนักศึกษาทั้งหมด 19 คน ไม่เคยเปลี่ยนสาขาวิชาที่เรียน ไม่เคยพักการเรียนรายวิชา ในระหว่างเรียนมีอาจารย์คอยดูแลอย่างใกล้ชิด เพราะเป็นนักเรียนรุ่นแรกของสาขาวิชาที่เรียน จากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่าโอกาสที่ปัจจัยด้านการเรียนจะเป็นแรงผลักดันให้อาริสาฆ่าตัวตายมีเพียงร้อยละ 30 เท่านั้น ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านการเรียนไม่ใช่ปัจจัยที่เป็นแรงผลักดันให้อาริสาฆ่าตัวตาย

“นายชัยยศ” อายุ 20 ปี เรียนอยู่ชั้นปีที่ 2 ด้านสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเอกชน มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด เข้ามาพักอาศัยอยู่ที่ห้องเช่ากับพี่สาว เรียนภาคค่ำและเสาร์-อาทิตย์ มีเกรดเฉลี่ยประมาณ 2.1 มีลำดับคะแนนไม่ก่อดินนักเมื่อเปรียบเทียบกับเพื่อนในสาขาวิชาเดียวกัน ไม่เคยเปลี่ยนสาขาวิชาที่เรียน ไม่เคยพักการเรียนรายวิชา มีปัญหาการเรียนบ้างเล็กน้อย การเรียนจะไปดีทางด้านวิชาเอก แต่คะแนนจะต่ำในวิชาทั่วไป จากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่าโอกาสที่ปัจจัยด้านการเรียนจะเป็นแรงผลักดันให้ชัยยศฆ่าตัวตายมีถึงร้อยละ 60 ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านการเรียนมีส่วนเป็นแรงผลักดันให้ชัยยศฆ่าตัวตาย

“นายยุทธชัย” อายุ 21 ปี เรียนอยู่ชั้นปีที่ 3 ด้านสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเอกชน มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด เข้ามาพักอาศัยอยู่ที่ห้องเช่าอยู่คนเดียว เรียนภาคปกติ มีเกรดเฉลี่ยประมาณ 3.7 มีคะแนนในลำดับต้น ๆ เมื่อเปรียบเทียบกับเพื่อนในสาขาวิชาเดียวกัน ไม่เคยเปลี่ยนสาขาที่เรียน ไม่เคยพักการเรียน มีความมุ่งมั่นที่จะได้เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง แต่มาพลาดหวังเมื่อทำข้อสอบวิชาการคลังทั้งหมด 5 ข้อ ทำได้เพียง 3 ข้อ กลัวพลาดเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง จึงตัดสินใจฆ่าตัวตายพร้อมเขียนจดหมายลาตายไว้จำนวน 1 ฉบับ จากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่าโอกาสที่

ปัจจัยด้านการเรียนจะเป็นแรงผลักดันให้ยุทธชัยฆ่าตัวตายมีสูงถึงร้อยละ 90 ซึ่งหมายความว่า ปัจจัยด้านการเรียนเป็นแรงผลักดันให้ยุทธชัยฆ่าตัวตาย

“นางสาวปาริชาติ” อายุ 22 ปี เรียนอยู่ชั้นปีที่ 3 ด้านสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเอกชน มีภูมิลำเนาอยู่กรุงเทพมหานคร พักอาศัยอยู่กับบิดามารดา เรียนภาคปกติ มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.50 มีคะแนนอยู่ในลำดับท้าย ๆ ของกลุ่มเมื่อเปรียบเทียบกับเพื่อนในสาขาวิชาเดียวกัน ไม่เคยเปลี่ยนสาขาวิชาที่เรียนแต่พักการเรียนรายวิชาบ่อย จากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่าเธอมีปัจจัยหลายอย่างที่เป็นแรงผลักดันให้เธอฆ่าตัวตาย และโอกาสที่ปัจจัยด้านการเรียนจะเป็นแรงผลักดันให้เธอฆ่าตัวตายมีถึงร้อยละ 60 แสดงให้เห็นว่า ปัจจัยด้านการเรียนมีส่วนเป็นแรงผลักดันให้ปาริชาติฆ่าตัวตาย

“นางสาวนฤมล” อายุ 18 ปี เรียนอยู่ชั้นปีที่ 1 ด้านสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเอกชน มีภูมิลำเนาอยู่กรุงเทพมหานคร พักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา เรียนภาคปกติ มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.50 มีคะแนนอยู่ในลำดับกลาง ๆ ของกลุ่มเมื่อเปรียบเทียบกับเพื่อนในสาขาวิชาเดียวกัน ไม่เคยเปลี่ยนสาขาวิชาที่เรียน ไม่เคยพักการเรียน เคยได้เหรียญในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ จากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่าโอกาสที่ปัจจัยด้านการเรียนจะเป็นแรงผลักดันให้เธอฆ่าตัวตายมีเพียงร้อยละ 30 เท่านั้น ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านการเรียนไม่ใช่แรงให้เธอฆ่าตัวตาย

“นางสาวเบญจวรรณ” อายุ 25 ปี เรียนอยู่ชั้นปีที่ 3 ด้านสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเอกชน มีภูมิลำเนาอยู่กรุงเทพมหานคร พักอาศัยอยู่กับบิดามารดา เรียนภาคปกติ มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.50 มีคะแนนอยู่ในลำดับท้าย ๆ ของกลุ่มเมื่อเปรียบเทียบกับเพื่อนในสาขาวิชาเดียวกัน เคยเปลี่ยนสาขาวิชาที่เรียนและเคยพักการเรียนรายวิชา จากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่าโอกาสที่ปัจจัยด้านการเรียนจะเป็นแรงผลักดันให้เบญจวรรณฆ่าตัวตายมีถึงร้อยละ 60 ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านการเรียนมีส่วนที่เป็นแรงผลักดันให้เธอฆ่าตัวตาย

“นางสาวดวงกมล” อายุ 23 ปี เรียนอยู่ชั้นปีที่ 4 ด้านวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเอกชน มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด เข้ามาพักอยู่ที่หอพักใกล้กับมหาวิทยาลัยที่เธอเรียนอยู่ ไม่ชอบสาขาวิชาที่เรียน เธออยากเรียนทางด้านภาษา โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ เมื่อเกิดปัญหาทำให้เธอพักการเรียนรายวิชาบ่อย เกรดเฉลี่ยของเธอไม่ถึง 2.50 จากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่าโอกาสที่ปัจจัยด้านการเรียนเป็นแรงผลักดันให้เธอฆ่าตัวตายมีเพียงร้อยละ 60 เท่านั้น ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านการเรียนมีส่วนเป็นแรงผลักดันให้ดวงกมลฆ่าตัวตาย

สมมติฐานที่ 2 : ปัจจัยด้านเศรษฐกิจเป็นแรงผลักดันให้นักศึกษามาดำเนิน

ในการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 มีกรณีที่ต้องพิจารณาในการศึกษา 2 ประเด็นคือ 1. รายได้ 2. รายจ่าย จากการสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 7 ราย ปรากฏรายละเอียดดังนี้

“นางสาวอริสา” ได้รับรายได้จากบิดาประมาณเดือนละ 4,000 บาท พักอาศัยอยู่ที่หอพักสตรีของมหาวิทยาลัย ค่าที่พักและค่าใช้จ่ายด้านการเรียน ทางครอบครัวช่วยให้ต่างหาก รายได้เพียงพอแก่การใช้จ่าย เป็นคนประหยัดไม่มีปัญหาด้านการใช้จ่าย จากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่าโอกาสที่ปัจจัยด้านเศรษฐกิจจะเป็นแรงผลักดันให้อริสาดำเนินการมีเพียง ร้อยละ 30 เท่านั้น ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านเศรษฐกิจไม่ใช่แรงผลักดันให้อริสาดำเนินการ

“นายชัยยศ” ได้รับรายได้จากบิดามารดาประมาณเดือนละ 3,000 บาท พักอาศัยอยู่ที่ห้องเช่ากับพี่สาวที่กำลังเรียนในระดับปริญญาโท ค่าเช่าพี่สาวเป็นคนจ่าย และพี่สาวจะคอยดูแลเรื่องค่าใช้จ่ายอื่นๆ ชัยยศเป็นคนประหยัดถึงแม้จะดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์บ้าง แต่พี่สาวยังดูแลและปกครองเขาอยู่ ไม่มีปัญหาด้านค่าใช้จ่าย จากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่าโอกาสที่ปัจจัยด้านเศรษฐกิจจะเป็นแรงผลักดันให้ชัยยศดำเนินการมีเพียงร้อยละ 30 เท่านั้น ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านเศรษฐกิจไม่ใช่แรงผลักดันให้ชัยยศดำเนินการ

“นายยุทธชัย” ได้รับรายได้จากบิดาแต่ไม่มีข้อมูลจำนวนของรายได้ จากข้อมูลทราบว่าทางบ้านมีฐานะดี ให้ค่าใช้จ่ายอย่างเพียงพอ ยุทธชัยเข้ามาพักอยู่ที่ห้องเช่าใกล้กับมหาวิทยาลัยที่เขาเรียนอยู่ เขาเป็นเด็กตั้งใจและมุ่งมั่นในการเรียนมาก ไม่เที่ยว ไม่ตามแฟชั่น จากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่าโอกาสที่ปัจจัยด้านเศรษฐกิจจะเป็นแรงผลักดันให้ยุทธชัยดำเนินการมีเพียงร้อยละ 30 เท่านั้น ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านเศรษฐกิจไม่ใช่แรงผลักดันให้ยุทธชัยดำเนินการ

“นางสาวปาริชาติ” ได้รับรายได้จากบิดาและญาติไม่มีข้อมูลจำนวนของรายได้ รายได้ไม่เพียงพอแก่การใช้จ่ายมีการบ่นเรื่องค่าใช้จ่ายไม่เพียงพอเป็นประจำ เป็นคนไม่ประหยัดเกี่ยวกับเพื่อนเป็นครั้งคราว อยากรไ้ของแพง ๆ ตามเพื่อน จากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่าโอกาสที่ปัจจัยด้านเศรษฐกิจจะเป็นแรงผลักดันให้ปาริชาติดำเนินการมีถึงร้อยละ 60 ซึ่งหมายความว่า ปัจจัยด้านเศรษฐกิจมีส่วนเป็นแรงผลักดันให้ปาริชาติดำเนินการ

“นางสาวนฤมล” ได้รับรายได้จากบิดาไม่มีข้อมูลจำนวนรายได้ ทางบ้านมีกิจการเป็นของตนเอง รายได้เพียงพอแก่การใช้จ่ายครอบครัวมีฐานะดี เธอพักอาศัยอยู่กับครอบครัว การใช้จ่ายสบาย ๆ มีการเที่ยวและสังสรรค์บางครั้งเนื่องจากเป็นนักกีฬาของมหาวิทยาลัย จากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่า โอกาสที่ปัจจัยด้านเศรษฐกิจจะเป็นแรงผลักดันให้นฤมลฆ่าตัวตายมีเพียงร้อยละ 30 ซึ่งหมายความว่า ปัจจัยด้านเศรษฐกิจไม่ใช่แรงผลักดันให้นฤมลฆ่าตัวตาย

“นางสาวเบญจวรรณ” พักอาศัยอยู่กับครอบครัว ได้รับรายได้จากมารดาไม่มีข้อมูลจำนวนรายได้ รายได้ไม่เพียงพอแก่การใช้จ่าย ชอบเที่ยว ใช้จ่ายไม่ประหยัด มีปัญหาเรื่องค่าใช้จ่ายบ่อย จากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่าโอกาสที่ปัจจัยด้านเศรษฐกิจจะเป็นแรงผลักดันให้เบญจวรรณฆ่าตัวตายมีถึงร้อยละ 60 ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านเศรษฐกิจมีส่วนเป็นแรงผลักดันให้เบญจวรรณฆ่าตัวตาย

“นางสาวดวงกมล” มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด เข้ามาพักอาศัยอยู่หอพักกับเพื่อน ได้รับรายได้จากย่าที่อยู่ในกรุงเทพฯ ทางบ้านมีฐานะปานกลาง ใช้ชีวิตแบบสบายๆ ไม่ชอบแต่งตัว ถึงแม้จะมีการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์บ้างแต่จากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่าโอกาสที่ปัจจัยด้านเศรษฐกิจจะเป็นแรงผลักดันให้ดวงกมลฆ่าตัวตายมีเพียง ร้อยละ 30 ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านเศรษฐกิจไม่ใช่แรงผลักดันให้ดวงกมลฆ่าตัวตาย

สมมติฐานที่ 3: ปัจจัยด้านครอบครัวเป็นแรงผลักดันให้นักศึกษามาฆ่าตัวตาย

ในการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3 มีกรณีที่จะต้องพิจารณา คือ ประเด็นที่พักอาศัย จะศึกษาว่า นักศึกษาที่พักอาศัยอยู่กับบิดามารดา พักอยู่กับญาติ และพักกับเพื่อนจะมีความแตกต่างกันอย่างไร จากการสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มตัวอย่างในเชิงลึก ทั้ง 7 ราย ปรากฏรายละเอียด ดังนี้

“นางสาวอริสสา” มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัดเข้ามาพักอาศัยอยู่ที่หอพักสตรีของมหาวิทยาลัยกับเพื่อน ๆ จะเดินทางกลับบ้านในวันศุกร์ บิดาทำงานในกรุงเทพฯ จะกลับบ้านที่ต่างจังหวัดพร้อมๆ กันในวันศุกร์ ครอบครัวที่ต่างจังหวัดประกอบไปด้วย ปู่ ย่า บิดา มารดา และน้องชาย 2 คน จากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่าครอบครัวอบอุ่นดีมาก แต่การเลี้ยงดูตามใจลูกมากเกินไป ให้เรียนหนังสืออย่างเดียวไม่ช่วยทำงาน ทำให้เด็กไม่สามารถแก้ปัญหาด้วยตนเองได้ โอกาสที่

ปัจจัยด้านครอบครัวจะเป็นแรงผลักดันให้อรินาฆ่าตัวตายมีถึงร้อยละ 60 ซึ่งหมายความว่า ปัจจัยด้านครอบครัวมีส่วนเป็นแรงผลักดันให้อรินาฆ่าตัวตาย

“นายชัยยศ” เป็นลูกคนสุดท้องของครอบครัว มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัดเข้ามาพักอาศัยอยู่กับพี่สาวที่ห้องเช่าในกรุงเทพฯ เขาเป็นลูกคนสุดท้องทุกคนในครอบครัวจึงค่อนข้างตามใจตนเอง เมื่อโมโหจะเป็นคนอารมณ์ร้อน ยิ่งเมื่อตีเครื่องตีที่มีแอลกอฮอล์ยิ่งอารมณ์ร้อน จากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่าโอกาสที่ปัจจัยด้านครอบครัวจะเป็นแรงผลักดันให้ชัยยศฆ่าตัวตายมีร้อยละ 60 ซึ่งหมายความว่า ปัจจัยด้านครอบครัวมีส่วนเป็นแรงผลักดันให้ชัยยศฆ่าตัวตาย

“นายยุทธชัย” เกิดมาในครอบครัวที่ทุกคนเรียนหนังสือเก่ง มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด เข้ามาพักอาศัยอยู่ในห้องเช่าในกรุงเทพฯ บิดาเป็นคนสุภาพสอนลูกอย่างมีเหตุมีผล แต่สภาพในครอบครัวของเขาทุกคนเรียนหนังสือเก่ง บิดาเรียนจบระดับปริญญาเอก พี่สาวเรียนได้เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง ทำให้เขามุ่งมั่นที่จะเรียนให้ได้เกียรตินิยมอันดับหนึ่งเหมือนพี่สาว เด็กที่มีความมุ่งมั่นอย่างยุทธชัยนี้ครอบครัวต้องเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด เพราะเมื่อทำในสิ่งที่มุ่งมั่นไม่ได้จะรู้สึกว่าเป็นคนไร้ค่า การที่ปล่อยให้เขาต่อสู้ตามลำพังเป็นสิ่งที่เสี่ยงมาก โอกาสที่ปัจจัยด้านครอบครัวจะเป็นแรงผลักดันให้ยุทธชัยฆ่าตัวตายมีร้อยละ 60 ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านครอบครัวมีส่วนเป็นแรงผลักดันให้ยุทธชัยฆ่าตัวตาย

“นางสาวปาริชาติ” เคยมีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด ย้ายเข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯ เมื่อปี พ.ศ. 2538 พร้อมครอบครัวและพักอาศัยอยู่กับครอบครัว เธอมีอาการป่วยทางจิตเวชและอยู่ในระหว่างการบำบัดรักษาจากแพทย์ แต่การรักษาไม่ต่อเนื่อง ทางครอบครัวทราบปัญหาเธอดี เธอเคยพูดว่าจะฆ่าตัวตายให้เพื่อนและคนในครอบครัวฟังแต่ไม่มีใครสนใจ จนกระทั่งเธอฆ่าตัวตายในที่สุด จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลพบว่า โอกาสที่ปัจจัยด้านครอบครัวจะเป็นแรงผลักดันให้ปาริชาติฆ่าตัวตายมีร้อยละ 80 เนื่องจากครอบครัวรู้สภาพปัญหาของเธอเป็นอย่างดีแต่ไม่ได้เอาใจใส่เท่าที่ควร จนเกิดเหตุดังกล่าวขึ้น

“นางสาวนฤมล” มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตกรุงเทพฯ ครอบครัวมีฐานะดี มีกิจการเป็นของตนเอง เธอพักอาศัยอยู่กับบิดามารดา ได้รับรายได้จากบิดา มารดาให้ความเอาใจใส่ดี ปกติเธอเป็นคนร่าเริง สนุกสนาน แต่บางครั้งอ่อนไหวง่าย เอาแต่ใจตนเอง อาจจะเป็นเพราะเธอเกิดมาในครอบครัวที่อบอุ่น อยากรู้ใครครอบครัวก็จะจัดหาให้ ทำให้เขาเป็นคนเอาแต่ใจตนเอง เมื่อไม่ได้ก็จะแสดงออกด้วยวิธีการรุนแรง เช่น เคยพยายามกินยาฆ่าตัวตายมาแล้วครั้งหนึ่งก่อนเกิดเหตุ

จากข้อมูลด้านครอบครัวนี้และจากการสัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้อง โอกาสที่ปัจจัยด้านครอบครัวจะเป็นแรงผลักดันให้หันกลับมาใช้ชีวิตมีร้อยละ 60 ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านครอบครัวมีส่วนเป็นแรงผลักดันให้หันกลับมาใช้ชีวิต

“นางสาวเบญจวรรณ” มีภูมิลำเนาอยู่ที่เขตดินแดงกรุงเทพฯ โดยพักอาศัยอยู่กับบิดา มารดา มารดาเป็นผู้จ่ายค่าใช้จ่ายด้านค่าเล่าเรียน และค่าใช้จ่ายอื่นๆ นอกจากนี้ยังมีน้องสาวคอยเป็นเพื่อนและเป็นທີ່ปรึกษาในทุกๆเรื่อง เนื่องจากเธอมีอาการทางจิตทำให้เธอมีปัญหาในการใช้ชีวิตพอสมควร แต่มารดาและทุกคนในครอบครัวทราบปัญหานี้ดีจึงได้คอยเอาใจใส่เธอตลอดมา แต่ในที่สุดเธอก็ตัดสินใจฆ่าตัวตาย ซึ่งเป็นเรื่องเกินกว่าที่ทุกคนในครอบครัวจะดูแลได้ จากข้อมูลนี้และจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลพบว่า โอกาสที่ปัจจัยด้านครอบครัวจะเป็นแรงผลักดันให้เบญจวรรณฆ่าตัวตายมีเพียงร้อยละ 30 ซึ่งหมายความว่า ปัจจัยด้านครอบครัวไม่ใช่แรงผลักดันให้เบญจวรรณฆ่าตัวตาย

“นางสาวดวงกมล” มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด เข้ามาพักอยู่ที่หอพักใกล้มหาวิทยาลัยกับเพื่อน เธอเป็นลูกคนที่ 2 จากลูกในครอบครัวทั้งหมด 5 คน เธอเป็นลูกสาวคนเดียว มีพี่ชาย 1 คน น้องชาย 3 คน ทำให้เธอมีลักษณะและบุคลิกคล้ายๆผู้ชาย และมีคนรักเป็นหญิง ครอบครัวที่ต่างจังหวัดขายเสื้อผ้า แต่เธอได้รับทราบได้จากยาที่อยู่ในกรุงเทพฯ จากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่าโอกาสที่ปัจจัยด้านครอบครัวจะเป็นแรงผลักดันให้เธอฆ่าตัวตายมีร้อยละ 30 เท่านั้น ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านครอบครัวไม่ได้เป็นแรงผลักดันให้ดวงกมลฆ่าตัวตาย

สมมติฐานที่ 4 ปัจจัยด้านสุขภาพเป็นแรงผลักดันให้นักศึกษามาฆ่าตัวตาย

ในการทดสอบสมมติฐานที่ 4 มีประเด็นที่ต้องพิจารณา 2 ประเด็น คือ การออกกำลังกาย หรือการเป็นนักกีฬา และประเด็น การเจ็บป่วยทางกาย จากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกบุคคลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มตัวอย่าง ทั้ง 7 ราย ปรากฏรายละเอียดดังต่อไปนี้

“นางสาวอริสรา” ชอบเล่นกีฬา ประเภทบาสเก็ตบอล และ แบดมินตัน โดยจะเล่นที่สนามกีฬาของมหาวิทยาลัย ไม่มีอาการเจ็บป่วยทางกาย ไม่มีโรคประจำตัว จากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่าโอกาสที่ปัจจัยด้านสุขภาพจะเป็นแรงผลักดันให้อริสราฆ่าตัวตายมีเพียงร้อยละ 30 ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านสุขภาพไม่ใช่แรงผลักดันให้อริสราฆ่าตัวตาย

“นายชัยยศ” เป็นคนสนุกสนานร่าเริง ชอบวิ่งออกกำลังกาย และชอบการตกปลา ไม่มีอาการเจ็บป่วยทางกาย ไม่มีโรคประจำตัว จากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่าโอกาสที่ปัจจัยด้านสุขภาพ

ภาพจะเป็นแรงผลักดันให้หัชชมาตัวตายมีเพียง ร้อยละ 30 ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านสุขภาพไม่ใช่แรงผลักดันให้หัชชมาตัวตาย

“นายยุทธชัย” เป็นคนเก็บขี้มึน เครื่องเครียด ไม่ชอบการออกกำลังกาย จะคร่ำเคร่งกับการเรียนหนังสือ ไม่มีการเจ็บป่วยทางกาย จากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบโอกาสที่ปัจจัยด้านสุขภาพจะเป็นแรงผลักดันให้ยุทธชัยมาตัวตายมีเพียงร้อยละ 30 เท่านั้น ซึ่งหมายความว่า ปัจจัยด้านสุขภาพไม่ใช่แรงผลักดันให้ยุทธชัยมาตัวตาย

“นางสาวปาริชาติ” เป็นคนเรียบร้อย น่ารัก อ่อนโยน ช่วงหลังมีอาการเก็บขี้มึน ชักล้า คิดมาก มีอาการทางจิตเวช มีจิตแพทย์คอยให้การรักษา แต่ไม่ต่อเนื่อง ไม่ชอบเล่นกีฬา จากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่าโอกาสที่ปัจจัยด้านสุขภาพจะเป็นแรงผลักดันให้ปาริชาติมาตัวตายมีร้อยละ 60 ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านสุขภาพมีส่วนเป็นแรงผลักดันให้ปาริชาติมาตัวตาย

“นางสาวนฤมล” เป็นคนสนุกสนาน ร่าเริง อ่อนไหวมาก เอาแต่ใจตนเอง ชอบการเล่นกีฬามาก เป็นนักกีฬาของมหาวิทยาลัย เคยได้เหรียญในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ไม่มีอาการเจ็บป่วยทางกาย จากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่า โอกาสที่ปัจจัยด้านสุขภาพจะเป็นแรงผลักดันให้นฤมลมาตัวตายมีเพียงร้อยละ 30 ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านสุขภาพไม่ใช่แรงผลักดันให้นฤมลมาตัวตาย

“นางสาวเบญจวรรณ” เป็นคนเรียบร้อย เคยมีประวัติทางจิตเวชมาก่อน มีอาการซึม เศร้า ขี้มึน ไม่ชอบการเล่นกีฬา และการออกกำลังกาย สุขภาพทางกายของเธอจะเชื่อมโยงไปตามสุขภาพทางจิตของเธอด้วย จากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่าโอกาสที่ปัจจัยด้านสุขภาพจะเป็นแรงผลักดันให้เบญจวรรณมาตัวตายมีร้อยละ 60 ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านสุขภาพมีส่วนเป็นแรงผลักดันให้เบญจวรรณมาตัวตาย

“นางสาวดวงกมล” ชอบเล่นกีฬาประเภทบาสเก็ตบอล และวิ่งออกกำลังกาย มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง ไม่มีโรคประจำตัว จากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่าโอกาสที่ปัจจัยด้านสุขภาพจะเป็นแรงผลักดันให้ดวงกมลมาตัวตายมีเพียงร้อยละ 30 เท่านั้น ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านสุขภาพไม่ใช่แรงผลักดันให้ดวงกมลมาตัวตาย

สมมติฐานที่ 5 : ปัจจัยโรคซึมเศร้าเป็นแรงผลักดันให้นักศึกษาม่าตัวตาย

ในการทดสอบสมมติฐานที่ 5 มีประเด็นที่ต้องพิจารณาอยู่ 3 ประเด็น คือ 1. ประเด็นอาการป่วยทางจิตเวช 2. ประเด็นอาการซึมเศร้าและรู้สึกว่าคุณเองเป็นคนไร้ค่า 3. ประเด็นส่งสัญญาณเตือนเกี่ยวกับการฆ่าตัวตาย จากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกจากบุคคลที่รู้จักเกี่ยวข้องกับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 7 ราย ปรากฏรายละเอียด ดังต่อไปนี้

“นางสาวอริสา” เคยมีอาการซึมเศร้าอยู่ประมาณ 2 เดือน ก่อนเกิดเหตุ รู้สึกว่าคุณเองเคยทำผิดร้ายแรง ไม่รู้จะปรึกษาใคร ไม่มีทางออก ไม่เคยป่วยทางจิตเวช เคยส่งสัญญาณเตือนการฆ่าตัวตาย โดยการทำท่าจะกระโดดตึก แต่ยังไม่แสดงอาการว่าคุณเป็นคนไร้ค่า จากข้อมูลนี้และจากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่าโอกาสที่ปัจจัยด้านโรคซึมเศร้าจะเป็นแรงผลักดันให้อริสาฆ่าตัวตายมีร้อยละ 80 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าปัจจัยด้านโรคซึมเศร้ามีส่วนเป็นแรงผลักดันให้อริสาฆ่าตัวตาย

“นายชัยยศ” เป็นคนสนุกสนาน ร่าเริง ชอบการออกกำลังกาย และชอบตกปลา ไม่มีอาการซึมเศร้า ไม่เคยป่วยทางจิตเวช ไม่เคยส่งสัญญาณเตือนการฆ่าตัวตาย ไม่เคยรู้สึกว่าคุณเป็นคนไร้ค่า เวลาดื่มสุราเป็นคนเจ้าอารมณ์ จากข้อมูลข้างต้นและจากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่าโอกาสที่ปัจจัยด้านโรคซึมเศร้าจะเป็นแรงผลักดันให้ชัยยศฆ่าตัวตายมีเพียงร้อยละ 30 ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านโรคซึมเศร้าไม่เป็นแรงผลักดันให้ชัยยศฆ่าตัวตาย

“นายยุทธชัย” เป็นคนเงียบขรึม เคร่งเครียดกับการเรียน เป็นคนมุ่งมั่นกับการเรียนเพื่อให้ได้เกียรตินิยม ไม่เคยมีอาการทางจิตเวช ไม่เคยส่งสัญญาณเตือนการฆ่าตัวตาย ก่อนฆ่าตัวตายแสดงอาการว่าคุณเองเป็นคนไร้ค่าและเขียนจดหมายลาตายไว้ จากข้อมูลนี้และจากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่าโอกาสที่ปัจจัยด้านโรคซึมเศร้าจะเป็นแรงผลักดันให้ยุทธชัยฆ่าตัวตายมีร้อยละ 60 ซึ่งหมายความว่าโรคซึมเศร้ามีส่วนเป็นแรงผลักดันให้ยุทธชัยฆ่าตัวตาย

“นางสาวปาริชาติ” มีอาการซึมเศร้าอยู่ประมาณ 2 ปี ก่อนที่จะเกิดเหตุฆ่าตัวตาย มีอาการป่วยทางจิตเวช มีแพทย์ให้การรักษายอยู่ แต่ไม่ต่อเนื่อง มีการส่งสัญญาณเตือนการฆ่าตัวตายหลายครั้ง โดยบอกว่าคุณอยากตาย รู้สึกว่าคุณเองเป็นคนไร้ค่า จากข้อมูลนี้และจากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่าโอกาสที่ปัจจัยด้านโรคซึมเศร้าจะเป็นแรงผลักดันให้ปาริชาติฆ่าตัวตายมีร้อยละ 80 ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านโรคซึมเศร้ามีโอกาสที่จะเป็นแรงผลักดันให้ปาริชาติฆ่าตัวตายสูงมาก

“นางสาวนฤมล” เป็นคนสนุกสนาน ร่าเริง แต่อ่อนไหวมาก เอาแต่ใจตัวเอง ไม่มีอาการเซื่องซึม เคยพยายามฆ่าตัวตาย 1 ครั้ง แต่ไม่สำเร็จ จากข้อมูลนี้และจากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่าโอกาสที่ปัจจัยด้านโรคซึมเศร้าจะเป็นแรงผลักดันให้นฤมลฆ่าตัวตายมีร้อยละ 60 ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านโรคซึมเศร้ามีส่วนเป็นแรงผลักดันให้นฤมลฆ่าตัวตาย

“นางสาวเบญจวรรณ” มีประวัติทางด้านจิตเวช มีอาการซึมเศร้าประมาณ 1 ปี ก่อนเกิดเหตุ มีอาการอ่อนเพลีย เซื่องซึม มีการส่งสัญญาณเตือนการฆ่าตัวตาย โดยการพูดถึงเรื่องการตายก่อนที่จะฆ่าตัวตายสำเร็จ จากข้อมูลนี้และจากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่าโอกาสที่ปัจจัยด้านโรคซึมเศร้าจะเป็นแรงผลักดันให้เบญจวรรณฆ่าตัวตายมีสูงถึงร้อยละ 80 ซึ่งหมายความว่า ปัจจัยด้านโรคซึมเศร้ามีส่วนเป็นแรงผลักดันให้เบญจวรรณฆ่าตัวตายสูงมาก

“นางสาวดวงกมล” เป็นคนที่มีนิสัยร่าเริง ชอบเล่นกีฬาประเภทบาสเก็ตบอล และชอบวิ่งออกกำลังกาย ไม่มีโรคประจำตัว สุขภาพแข็งแรง จากข้อมูลนี้และจากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่าโอกาสที่ปัจจัยด้านโรคซึมเศร้าจะเป็นแรงผลักดันให้ดวงกมลฆ่าตัวตายมีเพียงร้อยละ 30 เท่านั้น ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านโรคซึมเศร้าไม่เป็นแรงผลักดันให้ดวงกมลฆ่าตัวตาย

สมมติฐานที่ 6 : ปัจจัยด้านความรักเป็นแรงผลักดันให้นักศึกษาฆ่าตัวตาย

ในการทดสอบสมมติฐานข้อ 6 มีกรณีต้องพิจารณาคือ ความรักและปัญหาด้านความรักว่ามีผลต่อการฆ่าตัวตายหรือไม่ จากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกบุคคลที่รู้จักและเกี่ยวข้องกับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 7 ราย ปรากฏรายละเอียด ดังนี้

“นางสาวอริสา” พื้นฐานทางครอบครัวของเธอค่อนข้างอบอุ่น ต่อมาเธอเริ่มมีความรักในช่วงฝึกงานในระหว่างการศึกษาภาคฤดูร้อน แต่เป็นความรักแรกที่เป็นช่วงสั้นๆ ถึงแม้ว่าจะเป็นช่วงสั้นๆแต่เนื่องจากเธอเป็นเด็กเรียน และชอบอ่านหนังสือ พอมีเรื่องความรักเข้ามาแทรกทำให้เธอไม่มีสมาธิในการเรียน จนกระทั่งการเรียนเริ่มต่ำลง เธอบ่นกับเพื่อนๆว่าเคยทำผิดมาเรื่องหนึ่งไม่กล้าบอกใคร และไม่มีใครทราบว่าเป็นเรื่องอะไร จากข้อมูลนี้และจากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกโอกาสที่ปัจจัยด้านความรักจะเป็นแรงผลักดันให้อริสาฆ่าตัวตายมีร้อยละ 60 ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านความรักมีส่วนที่เป็นแรงผลักดันให้อริสาฆ่าตัวตาย

“นายชัยยศ” มีความรัก และให้ความสำคัญกับความรัก มีคนรักเป็นรุ่นน้องที่โรงเรียนมัธยมที่เขาเคยเรียนมาก่อน เคยทะเลาะกันเรื่องความรักบ่อยๆ ในวันเกิดเหตุพบว่าในห้องมีขวดเบียร์ตั้งอยู่หลายขวด และลักษณะการฆ่าตัวตายน่าจะเป็นการประชดประชันมากกว่าหาทางออกไม่ได้ จากข้อมูลนี้และจากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่าโอกาสที่ปัจจัยด้านความรักจะเป็นแรงผลักดันให้ชัยยศฆ่าตัวตายมีสูงถึงร้อยละ 80 ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านความรักมีส่วนเป็นแรงผลักดันให้ชัยยศฆ่าตัวตายสูงมาก

“นายยุทธชัย” เป็นเด็กเรียน มุ่งมั่นที่จะเรียนให้ได้เกียรติยศอันดับหนึ่ง ไม่มีคนรัก มีแต่เพื่อนผู้หญิงที่เรียนด้วยกันเท่านั้น ที่เป็นเพื่อนช่วยในการเรียน จากข้อมูลนี้และจากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่าโอกาสที่ปัจจัยด้านความรักจะเป็นแรงผลักดันให้ยุทธชัยฆ่าตัวตายมีเพียงร้อยละ 30 เท่านั้น ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านความรักไม่ใช่แรงผลักดันให้ยุทธชัยฆ่าตัวตาย

“นางสาวปรีชาดิ” ยังไม่มีคนรัก จากการสอบถามบุคคลที่รู้จัก เกี่ยวข้องไม่มีข้อมูลเรื่องความรักทราบเพียงว่าเคยพุดถึงผู้ชายหน้าตาดีๆ เท่านั้น ไม่มีปัญหาเรื่องความรัก จากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่าโอกาสที่ปัจจัยด้านความรักเป็นแรงผลักดันให้ปรีชาดิฆ่าตัวตายมีเพียงร้อยละ 30 เท่านั้น ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านความรักไม่เป็นแรงผลักดันให้ปรีชาดิฆ่าตัวตาย

“นางสาวนฤมล” มีคนรัก เป็นคนอ่อนไหวมากเอาแต่ใจตนเอง มีปัญหาเรื่องความรักบ่อยๆ เคยพยายามกินยาฆ่าตัวตายเพราะมีปัญหาด้านความรัก จากข้อมูลนี้และจากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่าโอกาสที่ปัจจัยด้านความรักจะเป็นแรงผลักดันให้นฤมลฆ่าตัวตายมีร้อยละ 80 ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านความรักมีส่วนเป็นแรงผลักดันให้นฤมลฆ่าตัวตายสูงมาก

“นางสาวเบญจวรรณ” มีคนรัก แต่จากการสอบถามบุคคลที่รู้จัก ไม่มีข้อมูลว่าเคยมีปัญหาเรื่องความรักหรือไม่ บอกแต่ว่ามีคนรักแต่ไม่เคยมีใครเคยเห็นคนรักของเธอ จากข้อมูลที่ได้อ่านและจากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่าโอกาสที่ปัจจัยด้านความรักจะเป็นแรงผลักดันให้เบญจวรรณฆ่าตัวตายมีเพียงร้อยละ 30 เท่านั้น ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านความรักไม่เป็นแรงผลักดันให้เบญจวรรณฆ่าตัวตาย

“นางสาวดวงกมล” จากการสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้องได้ความว่าเธอมีคนรักเป็นหญิงด้วยกันที่อยู่คนละสถาบัน และในวันเกิดเหตุขณะที่เธอดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ได้เกิดการทะเลาะมีปากเสียงอย่างรุนแรงกับคนรัก จนพยายามจะฆ่าตัวตายเพื่อประชด เพื่อนๆ ได้พากลับมา

ที่หอพัก เมื่อมาถึงหอพักได้พยายามจะกระโดดจากหอพักเพื่อฆ่าตัวตาย แต่เพื่อนๆ ได้ห้ามไว้ จากนั้นได้หลบหนีออกจากหอพักหายไป 2 วัน ทั้งเพื่อนๆ และญาติได้ช่วยกันติดตามไม่พบ จนกระทั่งพบศพเธอในแม่น้ำเจ้าพระยา ทราบว่าเธอโดดน้ำตาย จากข้อมูลนี้และจากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่าโอกาสที่ปัจจัยด้านความรักจะเป็นแรงผลักดันให้ดวงกมลฆ่าตัวตายมีร้อยละ 80 ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านความรักมีส่วนเป็นแรงผลักดันให้ดวงกมลฆ่าตัวตายสูง

สมมติฐานที่ 7 : ปัจจัยด้านการเลียนแบบเป็นแรงผลักดันให้นักศึกษาฆ่าตัวตาย

ในการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 7 มีกรณีที่ต้องพิจารณา คือ ประเด็น วิธีการฆ่าตัวตาย และความถี่ในการฆ่าตัวตาย จากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกจากบุคคลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มตัวอย่าง ทั้ง 7 ราย ได้ข้อมูลดังนี้

“นางสาวอริสา” ใช้วิธีฆ่าตัวตายโดยการกระโดดจากอาคาร 11 ชั้น ของโรงพยาบาลถึงแก่ความตาย ซึ่งก่อนหน้าที่เธอจะกระโดดจากที่สูง พบว่าเมื่อปี พ.ศ. 2540 ได้มีนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยกระโดดจากที่สูง จำนวน 3 ราย ดังนั้นโอกาสที่ปัจจัยด้านการเลียนแบบจะเป็นแรงผลักดันให้อริสาฆ่าตัวตายจากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่าโอกาสที่ปัจจัยด้านการเลียนแบบจะเป็นแรงผลักดันให้เธอฆ่าตัวตายมีร้อยละ 60 ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านการเลียนแบบมีส่วนเป็นแรงผลักดันให้อริสาฆ่าตัวตาย

“นายชัยยศ” ใช้วิธีการฆ่าตัวตายโดยการผูกคอตาย ลักษณะการฆ่าตัวตายเป็นการตัดสินใจแบบกระทันหัน หรือเป็นการประชดประชัน จากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่าโอกาสที่ปัจจัยด้านการเลียนแบบจะเป็นแรงผลักดันให้ชัยยศฆ่าตัวตายมีร้อยละ 30 เท่านั้น ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านการเลียนแบบไม่เป็นแรงผลักดันให้ชัยยศฆ่าตัวตาย

“นายยุทธชัย” ใช้วิธีการฆ่าตัวตายโดยการผูกคอตาย และได้เขียนจดหมายลาตายไว้ด้วย ดังนั้นการฆ่าตัวตายของเขาเกิดจากแรงผลักดันภายในของเขา โอกาสที่ปัจจัยด้านการเลียนแบบจะเป็นแรงผลักดันให้เขาฆ่าตัวตายมีเพียงร้อยละ 30 ซึ่งหมายความว่า ปัจจัยด้านการเลียนแบบไม่เป็นแรงผลักดันให้ยุทธชัยฆ่าตัวตาย

“นางสาวปรีชาติ” ใช้วิธีการฆ่าตัวตายโดยการกระโดดจากที่สูง จากข้อมูลตั้งแต่ปี พ.ศ. 2540 จนถึงวันเกิดเหตุ พบว่ามีนักศึกษาฆ่าตัวตายโดยการกระโดดจากที่สูงทั้งหมด 4 ราย เป็นชาย

1 ราย หญิง 3 ราย และเธอเป็นรายที่ 5 จากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่าโอกาสที่ปัจจัยด้านการเลียนแบบจะเป็นแรงผลักดันให้ปารีชาติฆ่าตัวตายมีร้อยละ 80 ซึ่งหมายความว่า ปัจจัยด้านการเลียนแบบมีส่วนเป็นแรงผลักดันให้ปารีชาติฆ่าตัวตายสูง

“นางสาวนฤมล” ใช้วิธีการฆ่าตัวตายโดยการกระโดดจากที่สูง จากข้อมูลตั้งแต่ปี พ.ศ. 2540 จนถึงวันเกิดเหตุ พบว่ามีนักศึกษาฆ่าตัวตายโดยการกระโดดจากที่สูง ทั้งหมด 5 ราย เป็นชาย 1 ราย หญิง 4 ราย และเธอเป็นรายที่ 6 ซึ่งรายที่ 5 กระโดดจากที่สูงฆ่าตัวตายก่อนหน้าเธอเพียง 7 วัน และเป็นสถานที่เดียวกันกับที่เธอกระโดด ดังนั้น โอกาสที่ปัจจัยด้านการเลียนแบบจะเป็นแรงผลักดันให้นฤมลฆ่าตัวตายมีร้อยละ 80 ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านการเลียนแบบมีส่วนเป็นแรงผลักดันให้นฤมลฆ่าตัวตายสูง

“นางสาวเบญจวรรณ” ใช้วิธีการฆ่าตัวตายโดยการกระโดดจากที่สูง จากข้อมูลตั้งแต่ปี พ.ศ. 2540 จนถึงวันเกิดเหตุ พบว่ามีนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยฆ่าตัวตายโดยการกระโดดจากที่สูง ทั้งหมด 6 ราย เป็นชาย 1 ราย หญิง 5 ราย เธอเป็นรายที่ 7 จากข้อมูลนี้และจากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่าโอกาสที่ปัจจัยด้านการเลียนแบบจะเป็นแรงผลักดันให้เธอฆ่าตัวตายมีร้อยละ 80 ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านการเลียนแบบมีส่วนเป็นแรงผลักดันให้เบญจวรรณฆ่าตัวตายสูง

“นางสาวดวงกมล” ใช้วิธีการฆ่าตัวตายโดยการกระโดดจากที่สูงลงสู่แม่น้ำ จัดได้ว่าเป็นวิธีการกระโดดจากที่สูงและก่อนเกิดเหตุเธอพยายามจะกระโดดจากหอพักเพื่อฆ่าตัวตาย จากข้อมูลตั้งแต่ปี พ.ศ. 2540 จนถึงวันเกิดเหตุ พบว่ามีนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยฆ่าตัวตายโดยการกระโดดจากที่สูงทั้งหมด 7 ราย เป็นชาย 1 ราย หญิง 6 ราย เธอเป็นรายที่ 8 ดังนั้นโอกาสที่ปัจจัยด้านการเลียนแบบจะเป็นแรงผลักดันให้ดวงกมลฆ่าตัวตาย มี ร้อยละ 60 ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านการเลียนแบบมีส่วนเป็นแรงผลักดันให้ดวงกมลฆ่าตัวตาย

สมมติฐานที่ 8 : ปัจจัยด้านสื่อเป็นแรงผลักดันให้นักศึกษาฆ่าตัวตาย

ในการทดสอบสมมติฐานข้อ 8 มีกรณีที่ต้องพิจารณา คือ สื่อมีบทบาทต่อการฆ่าตัวตายหรือไม่ จากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกจากบุคคลที่รู้จักเกี่ยวข้องกับกลุ่มตัวอย่าง ทั้งหมด 7 ราย ปรากฏรายละเอียด ดังนี้

“นางสาวอริสา” ใช้วิธีการฆ่าตัวตายโดยวิธีกระโดดจากที่สูง ซึ่งได้กล่าวไว้แล้วว่าเมื่อปี พ.ศ. 2540 ก่อนที่เธอจะฆ่าตัวตายได้มีนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยฆ่าตัวตายโดยวิธีกระโดดจาก

ที่สูง จำนวน 3 ราย ซึ่งแต่ละรายมีข่าวผ่านสื่อมวลชนออกมา จากข้อมูลนี้และจากการสัมภาษณ์ ในเชิงลึกพบว่าโอกาสที่ปัจจัยด้านสื่อจะเป็นแรงผลักดันให้อริสาฆ่าตัวตายมีร้อยละ 60 ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านสื่อมีส่วนเป็นแรงผลักดันให้อริสาฆ่าตัวตาย

“นายชัยยศ” ฆ่าตัวตายโดยวิธีการผูกคอตาย แต่จากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่า การฆ่าตัวตายของเขาเป็นไปแบบหุนหันพลันแล่น หรือกระทำไปโดยการประชดประชัน โอกาสที่ปัจจัยด้านสื่อจะเป็นแรงผลักดันให้ชัยยศฆ่าตัวตายมีเพียงร้อยละ 30 ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านสื่อไม่ เป็นแรงผลักดันให้ชัยยศฆ่าตัวตาย

“นายยุทธชัย” ฆ่าตัวตายโดยวิธีการผูกคอตาย การกระทำของเขาออกมาจากแรงผลักดัน ภายใน เป็นความรู้สึกว่าตนเป็นคนไร้ค่า และการตัดสินใจใช้เวลาในช่วงไม่นานนัก การฆ่าตัวตายได้เขียนจดหมายลาตายไว้ จากการสัมภาษณ์ในเชิงลึกพบว่าโอกาสที่ปัจจัยด้านสื่อจะเป็นแรงผลักดันให้ยุทธชัยฆ่าตัวตายมีร้อยละ 30 เท่านั้น ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านสื่อไม่ได้เป็นแรงผลักดันให้ยุทธชัยฆ่าตัวตาย

“นางสาวปาริชาติ” ฆ่าตัวตายโดยวิธีการกระโดดจากที่สูง จากข้อมูลการฆ่าตัวตายตั้งแต่ปี พ.ศ. 2540 จนถึงวันที่เธอฆ่าตัวตายมีข่าวนักศึกษาฆ่าตัวตายโดยวิธีการกระโดดจากที่สูง จำนวน 4 ราย เป็นชาย 1 ราย หญิง 3 ราย ดังนั้นการกระทำของเธอพบว่า โอกาสที่ปัจจัยด้านสื่อจะเป็นแรงผลักดันให้ปาริชาติฆ่าตัวตายมีร้อยละ 60 ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านสื่อมีส่วนเป็นแรงผลักดันให้ปาริชาติฆ่าตัวตาย

“นางสาวนฤมล” ฆ่าตัวตายโดยวิธีการกระโดดจากที่สูง จากข้อมูลการฆ่าตัวตายตั้งแต่ปี พ.ศ. 2540 จนถึงวันที่เธอฆ่าตัวตาย มีข่าวนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยฆ่าตัวตายโดยวิธีการโดดจากที่สูง จำนวน 5 ราย เธอเป็นรายที่ 6 ดังนั้นพอสรุปได้ว่าโอกาสที่ปัจจัยด้านสื่อจะเป็นแรงผลักดันให้นฤมลฆ่าตัวตายมีร้อยละ 80 ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านสื่อมีส่วนเป็นแรงผลักดันให้นฤมลฆ่าตัวตาย

“นางสาวเบญจวรรณ” ฆ่าตัวตายโดยวิธีการกระโดดจากที่สูง จากข้อมูลการฆ่าตัวตายโดยวิธีการกระโดดจากที่สูงตามที่กล่าวมาแล้วนั้น พบว่าเธอฆ่าตัวตายโดยวิธีดังกล่าวเป็นรายที่ 7 ดังนั้นโอกาสที่ปัจจัยด้านสื่อจะเป็นแรงผลักดันให้เบญจวรรณฆ่าตัวตายมี ร้อยละ 60 ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านสื่อมีส่วนเป็นแรงผลักดันให้เบญจวรรณฆ่าตัวตาย

“นางสาวดวงกมล” นำตัวตายโดยวิธีการกระโดดจากที่สูงแต่เธอใช้วิธีกระโดดลงแม่น้ำ การนำตัวตายของเธอไม่ได้เป็นแรงผลักดันที่สะสมมาก่อน แต่การนำตัวตายของเธอเกิดขึ้นจากความโกรธและต้องการกระทำเพื่อประชดคนรัก ดังนั้นโอกาสที่ปัจจัยด้านสื่อจะเป็นแรงผลักดันให้ดวงกมลนำตัวตายมีเพียง ร้อยละ 30 ซึ่งหมายความว่าปัจจัยด้านสื่อไม่ได้เป็นแรงผลักดันให้ดวงกมลนำตัวตาย